

Şükür

– Ahmet Öztürk · 26 Şubat 2012

Büyüklerim hep dediler ki ; Allah kullarını aç bırakmaz. Ne durumda olursanız olun, yetinmeyi bilin. Şükretmeyi bilin. Çünkü şükürden uzak yaşayan insan elindekinin kıymetini bilmez.

Çocukken aklımız ermezdi tabi. Her gördüğümüzü isterdik. Nerde bir şey görsek ben de istiyorum diye bağırdık. Hatta isteğimizin yapılması için en büyük silahımız gözyaşlarımızı kullanırdık.

Büyüdükçe hayatta istediğimiz her şeyin an içinde olamayacağını anlamaya başladık. Şükretmek nedir anladık. Ya da doğrusu anladığımızı sandık. Çünkü; bazen fark etmeden de olsa daha fazlasını istedik. Gözümüze kakmadan biri, hatamızı anlayamadık.

Bu konuyla ilgili bir anım var benimde. Bir anda donup kendimi dinlemeye başladığım.

Başımдан geçen olay daha çok taze. Bugün öğlen sıralarında gerçekleşti. Şimdi size olayı aktarayım:

Okulum sebebiyle İzmir'de yaşamaktayım. Bulduğum yerin çok yakınında Hasan Ağa Bahçesi adında büyük bir piknik alanı var. İnsanlar genellikle pazar günleri aileleriyle buraya gelip hoş vakti geçiriyorlar.

Tatil sebebiyle biz de dün gece geç uyuduk. Dolayısıyla öğlen saatlerinde kalktık. Bir arkadaşım la kahvaltı etmek için simit-poğaç a almaya çıktık. Samimi anlamda hayatımda yediğim en güzel unlu mamülleri yapan pastaneden yiyecek bir şeyler aldık. Bakkaldan da bir kutu meyve suyu olarak Hasan Ağa Bahçesi'ne girdik. Karnımızın açlığından etraftaki mangal kokuları bizi çok fazla cezbetti. Geçtiğimiz her yerden başka bir et kokusu geliyordu.

Kendimize oturabileceğimiz bir yer bulduk. Poşetten yiyeceklerimizi çıkararak yemeye başladık. O kadar lezzetin yanında bir yandan da hala mangal yapanları konuşuyorduk. Önlerindeki etleri gördükçe karnımız doyarken bile içerleniyorduk.

Ne olduysa bu içerlenmeden sonra oldu .Yaşı siz deyin beş, ben diyeyim altı olan iki çocuk yanımızdaki çöp tenekelerini karıştırmaya başladılar. Sırtlarında kendilerinden büyük siyah çöp poşetleri vardı. Yaptıklarından hiçbir şey anlamıyor gibiydiler. Durmadan para edebilecek metal ve camları arıyorlardı. Lokmam boğazımda kaldı. Biraz önce düşündüklerim beynimi inletmeye başladı. O çocuklar en büyük silahlarını kullansalar da ihtiyaçlarını karşılayamayacaklardı. Ama ben o yaşta bile daha iyi imkanlarla büyüme şansına ermişim.

Girdiğim şoktan kurtulduğum anda, yanımızdaki fazla bardaklarla çocuklara meyve suyu vermeyi düşündüm. Ben çocuklara seslenmeden arkadan bir ses geldi. Üç çocuk daha. 'Gelin! Gidiyoruz! Koşun! Koşun!' Çocuklar Noel Baba'nın sırtladığı gibi poşetlerini sırtladılar.

Daha çocuktular, hiçbir şeyden haberleri yoktu. Mutlu gibi bakan gözler, bir gün bunu onlara yaşatanlara öfke kusacaktı.

İşte bu yaşadığım olaydan sonra kendime geldim. Meyve suyundan bir yudum daha alıp, "Şükür Ya Rabb'im " dedim.